

JEŽ

ŠALJIV IN ZAFRKLJIV LIST.

IZHAJA VSAKO
PRVO IN TRETJO
SOBOTO V MESECU.
STANE NA LETO
6 KRON, NA POL
LETA 3 KRONE.
POSAMEZNI LISTI
PO 30 VIŃ.

NAROČNINA NAJ
SE POŠILJA UPRAV-
NIŠTVU, ROKOPISI
PA UREDNIŠTVU
„JEŽA“ V LJUBLJANI.
INSERATI SE
RAČUNAJO PO
DOGOVORU.

Strašilo.

A: „Zakaj pa imaš že celo leto list: „Tu se išče pomočnik“ na vratih?“

B (krojač): „Zato, da me potujoči pomočniki preveč ne nadlegujejo.“

Premeteno.

Gospodinja: „Zakaj pa vise pisma tu v jedilni shrambi?“

Kuharica: „To so odgovori na ženitne ponudbe, da se navzamejo nekoliko prijernih duhov.“

Povod stokanju.

Mlad zdravnik: „Vi mislite toraj, da je gospod v čakalnici bolnik — ne pa kak upnik.“

Sluga: „Jaz tako menim, ker je grozno stokal.“

Zdravnik: „To še ni dokazano, da je bolan, ker moji upniki imajo še več povoda stokati.“

Vražja navada.

Soproga (vajencu, ki je šel po mojstra v gostilno): „Zakaj pa tako rjoveš?“

Vajenec: „Mojstra ne grem nikdar več iskat v gostilno! Kadar se je opotekel, pa me je zgrabil za ušesa, malo je manjkalo, da mi jih ni popolnoma odtrgal.“

Prijateljica.

„Kaj, v tako majhni sobici stanujete s sedmimi mačkami, dvema psoma in eno papigo! Soba je vendar premajhna! Govorila bodem s svojim možem, ki je član društva za varstvo živali, da vam preskrbi večje stanovanje.“

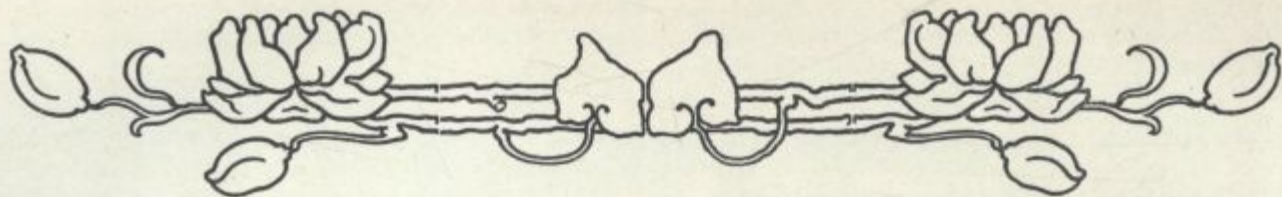
Neumno vprašanje.

Vera: „Ravnokar sem dobila a non i m n o pismo.“
Ana: „Kdo ti ga je pa pisal?“

V naglici.

Profesor (učencu): „Pašet, vi tu, kaj pa delate v takem času v predmestnih beznicah, ali ne veste, da ob taki uri vsak pošten človek doma spi?“

ZA STARO IN MLADO PRAVDO.

(F. Plemič.)

I. Na semnju.

Semenj je bil v dolenskem trgu . . . , in kakor pravi nek zgodovinar slovenski o nekem takem semnju, tako je bilo tudi tu:

. . . „hrušč in trušč, bilo je vrvenje in gnetenje. bil je vrisk in pritisk, kreg in šala, zmerjanje in godinjanje, modro govorjenje in zoperno besedičenje.“

Gostilne so bile polne pivcev, večinoma kmetijskih ljudi iz okolice. Možakarji so sedeli pri posebnih mizah ter politizovali.“

„ . . . ob peči pa (zopet isti kronist!) so sedeli godci in piskali na klarinet, brenkali na citre in pritiskali na bas. Vse je bilo veselo, vse se je smejala, rajalo in pelo.“

Lepi časi pač!

Vendar trdi isti kronist, to veselje ni bilo pravo, ni bilo več tisto, kakor prejšnja leta.

Prvič je bilo namreč precej vroče, drugič pa je ležalo nekaj v zraku.

Stara pravda!

Možakarji ob dolgih mizah so vedeli mnogo povedati o nji.

„Graščak nas guli, graščak nas tlači, nalaga nam nove davke, nove desetine. Dalje ne more več iti tako. Ob vse smo, ob vse. Radi delamo, radi dajemo, a le kar je v stari pravdi določeno; več ne.“

Popolnoma prav so imeli.

A nekateri so tudi pretiravali. Najsrdejší med temi je bil Jernej Kralj iz Suhevasi. Ta je bil s pestmi po mizi, da so kozarci odkakovali, ter kričal v enomer: „Stara pravda! Stara pravda!“

Očanec se ga je očitno nalezal, a zato ni nič manj imponiral. Celo barič Stegu, ki je hotel pred krčmo razglasiti neko novo davščino, je s strahom zopet zvil papirje pod pazduho in jo je pobrisal na drugi konec trga, kjer ni bilo žive duše.

V krčmi pa so bili očanci to opazili, in vesel hrup se je dvignil po sobani.

„Živijo naš Jernej, naš Jernej Kralj, naš kralj Jernej!“

„Živijo kralj Jernej!“ se je razlegalo.

Hudega ta krik sicer ni povzročil, a posledice je vendarle imel. Prva je bila ta, da je nek godec v začudenju preveč odprl usta in mu je klarinet zdrknil med kolena. Druga pa je bila hujša. Občinski svetovalec, gospod Hijeronim Zajec, se je že ves čas sprehajal v svojem častitljivem, baržunastem plašču po

trgu češ, danes je prilika, da se kmetijska zijala napa-pasejo na moji častitljivosti in baržunatosti. Prišel je tako tudi mimo zgoraj imenovane gostilne. Slišal je hrup, videl je bežati briča in čul klice: „Živijo kralj Jernej!“

Postal je oče Hijeronim in stavil si je tole zgodovinsko vprašanje: „Kdo je sedaj naš deželni gospodar?“

In po daljšem presledku si je odgovoril: „Cesar Makso.“

Potem se je zamislil v grozne misli: „Kmetje pa vpijejo: živijo naš kralj Jernej. Punt, punt.“

In oče Zajec je preplašen pohitel k očetu županu in ta je poklical vse svetovalce in bariča. In po daljšem posvetovanju, so telegrafirali — t. j. pisali — v Ljubljano:

„Vsa dežela v ognju. Kmetje se puntajo. Oklicujejo nekega kralja Jerneja svojim glavarjem. Prosimo vojaške pomoči. Juri Herberstajn je za ta posel najbolj pripraven poveljnik.“

Občinski zastop.

. . . avgusta 1514.

Med tem, ko je jahal tržki sel s tem osodepolnim poročilom na vse žive in mrtve prek poljan in višav, se je kmetijska družba kolikor toliko že pomirila. Zopet so piskali, plesali, pili in politizovali ter tožili drug drugemu svoje nadloge. Pri tem so seveda krepko vlekli graščake čez zobe in slednjič so sklenili po izgledu drugih vaščanov poslati cesarju Maksu svoje pritožbe. Ko so se ozirali po krčmi, da bi zalotili kakšnega pisanja veččega kristjana, zapazijo v nekem kotu bosopetega meniha.

„Alo, pater, kar prisedite, nekaj pisanja bo!“ so ga povabili.

Pater je tudi zapustil svoj kotiček in je sedel med kmete. Takoj je bil bokal vina pred njim. Krepko potegne pater iz bokala. Nek fantalin je tudi kmalo pritekel s papirjem, črnilom in peresom.

„Piši pater tole!“

„Ne prej tole!“

„Moje najprej!“

„To mora stati prvo!“

Tako so vreščali nad njim.

Krepko potegne pater iz bokala.

„Možje, lepo po vrsti, Jernej naj narekuje!“

„Bravo, bravo, Jernej naš kralj!“ vpijejo posmehljivo kmetje.

In jernej se razkorači mogočno pred mizo in posluša pritožbe kima in reče: „Piši pater!“

Krepko potegne pater iz bogala ter zapisuje.

Pola je bila popisana, in na koncu so bile še besede:

... „in tako je prišlo, da ubogi kmet ne more ne živeti, ne umreti. Zato se obrača zaupljivo do vaše cesarosti, da mu onaista pomore iz tega žalostnega stanja.“

Krepko potegne pater iz bokala potem reče: „Možje, nekaj bi pa le rad omenil.“

„Govori pater!“

Krepko potegne pater iz bokala in reče: „Memim, da ste se le preveč zlagali. Ne morete ne živeti, ne umreti, a pijete ga že ves dan. Ha!“

Ogenj je bil v strehi.

„Kaj je rekel menih?“

„Ta mož je reakcionar, dol ž njim!“

„Ven s farji! Luter jim bo kmalu pokazal!“

„Ven, ven!“

Sto rok se dvigne in v paraboli sfrči menih ven na plano. K sreči je priletel biriču Stegututu, ki je po višjem ukazu vohunil tam okoli krčme, med bedra.

„Kaj tudi vas? Tudi cerkveno gosposko!“ in birič je tekel kar se je dalo z groznim poročilom k županu.

Pater pa je pobiral svojega rojstva dobro z mastjo zalite kosti in javkal: „Joj, joj, brezbožniki! In pomislite, da je bil bokal do polovice še vina poln.“

(Dalje prih.)

Zagovoril.

Profesor: „Gospod, kandidat, katera kazen je največja za bigamijo?“

Jurist (hitro): „Dve tašči, gospod profesor.“

Potrjeno.

Profesor (na ulici svojemu prijatelju): „Rečem vam, gospod, bogovi starih Grgov še žive.“

Tujec (mimoidoč, svoje pse kliče): „Dijana... Pluto, sem, sem!“

Kolega: „Da, gospod profesor, grški bogovi še žive, toda dandanes so prišli popolnoma na pse.“

Med prijateljicama.

„Koliko si pa dala za svojo novo obleko?“

„Kupil mi jo je moj zaročenec.“

„Saj sem takoj mislila, da si prišla po ceni do nje.“

Povodenj.

Tujec (kazoč na tablo, na kateri je napisano „do tu je stala leta 18... voda“): „Kaj, taka povodenj je bila, to je moralo biti nekaj groznega!“

Kmet: „O ne, tako hudo pa ni bilo. Poprej je visela tablica mnogo nižje, pa so jo otroci vedno namazali z blatom, sem jo pa obesil višje, da je ne dosežejo.“

Iz šole.

Učitelj: „No otroci, kaj pa razumete pod besedo „večnost“. Povej ti Janko, koliko časa pa traja večnost?“

Janko: „Večnost traja do dveh ponoči.“

Učitelj: „Kako to?“

Janko: „Mama pravi vedno, kadar pride ata okoli dveh domov: „Celo večnost te ni iz gostilne.“

Bahač.

Kmet (lekarnarju, ki je ob enem tudi gostilničar): „Dajte mi eno steklenico najboljšega, danes si ga lahko privoščim, ker sem prodal vola!“

Lekarnar (vajencu). „Eno steklenico tokajca s polovico „aqua!“

Kmet: „Ah, kaj ravno polovico „aqua“, celo „aqua“, saj lahko plačam!“

Grozno.

Ona: „Grozno je to, da najina hčerka v spanju vedno govori!“

On: „No, no, to še ni nič hudega, vesela bodi da v spanju ne poje.“

Vedno trgovec.

Neka ladija je zadela ob pečino in se začela potapljati. Na krovu sta stala dva žida in prvi reče drugemu: „Mojzes, napraviva še hitro kupčijo; včeraj si mi prodal uro za dvajset kron. Jaz ti jo dam sedaj za deset kron nazaj.“

Pomirljivo.

„Na, nič se ne boj pred pekлом, saj so gospod župnik rekli, da je tam leto in dan jok in škripanje z zobmi: ti pa itak nimaš zob.“

Premajhna postelja.

Dva prijatelja prideta zvečer v neko mesto, pa nista nikjer mogla dobiti prenočišča.

Slednjič dobita vendar eno sobico s prav ozko posteljo. Morala sta se zadovoljiti s tem. Ponoči, ko vstane prvi, se zbudi drugi in vpraša: „Kaj pa delaš?“

Prvi: „Nič, šel sem se samo obrniti, ker se v postelji ne morem.“

Dobro izraženo.

„Kaj si pa storil, ko si izvedel o ogromni izgubi?“

„No, na zunanje sem si ohranil ravnodušnost, toda v notranjosti sem obupa lomil roke.“

Konkurenca.

Gospod, kateremu je umrla soproga, išče čuvaja, da bi čuval ponoči pri meni. Ko ga dobi, ga vpraša: „Koliko zahtevate za eno noč?“

„Deset kron.“ odgovori čuvaj.

„Vaš konkurent pa zahteva za eno noč samo pet kron.“

Nato odvrne čuvaj: „Ja, ampak pomislite, njegova noč in moja noč, to je velik razloček.“

Premeten.

Nekdo obišče svojega sorodnika na deželi, in ostane že skoraj en mesec pri njem, ne da bi mu kaj omenil, kedaj misli oditi, ali da bi se spomnil za kako plačilo. Sorodniku je bilo končno preveč, zato reče svoji ženi: „Ti, meni je tega že preveč, jutri ko boš prinesla juho na mizo, pa bom jaz rekel, da je preveč slana, ti pa da je premalo. Potem ga bo deva vprašala kdo ima prav. Ako bo rekel, da je preveč slana, ga boš vrgla ti ven, ako bo pa rekel, da je premalo, ga bom pa jaz.“ Drugi dan pride juha na mizo in gospodar se prične pričkat z gospodinjo. Ko vpraša prijatelja, komu da prav, odvrne ta: „Zaradi teh štirinajstih dni, kar mislim še tu ostati, se ne bom pričkal zaradi juhe.“

Novi ročni ventilator.

A: „No, kako se je obnesel ročni ventilator, ki si ga kupil? Hladi kaj stanovanje?“

B: „Stanovanje je že ohladil, že; a ko sem vrtel tega hudirja, sem se začel zraven salamensko -- potiti.“

F. P.

Usoden dostavek.

Pisatelj: „Vse kar je prirodno je lepo. Tudi gnoj je lep, ker je prirodan.“

Filister: „Lep bo že, če vi tako pravite, a vendar — smrdi.“

F. P.

Rešil se je je.

„Morava se ločiti, Izabela, jaz vas ne morem vzeti za soprogo! Kako morete meni zamolčati, da ste se izneverili svojemu možu in da ste mati trem otrokom?“

Izabela: „Ha, taki ste vsi možje: najmanjša zapreka vam da povod, da prelomite besedo.“

Navada.

Komptoaristinja: „Kaj se drznete, da me kar tu v pisarni poljubujete!“

Pisač: „Oprostite, gospodična, hotel sem oblizniti samo tinto, ki jo imate na ustnicah.“

Dvojno praznovanje.

On: „Ne bodi jezna ženka, da sem prišel tako pozno domov. Predsednik našega društva je včeraj naznanil, da odstopi. Treba je pa bilo to nekoliko praznovati.“

Ona: „Zato ti pa ni bilo treba priti šele ob šestih domov.“

On: „Veš, pozneje pa se je zopet ponudil, da prevzame svoj posel, pa smo praznovali še to.“

Pomota.

Gospodična: „Mina, ali je bil kdo tu?“

Mina: „Da, — pismonoša.“

„Pismonoša . . . Kaj zame?“

„Ne, že oženjen.“

Solnce milo kadar tone.

Solnce milo kadar tone, Kadar slušam tam v samoti
spev slavuljev oglasi se, ali v družbi take speve,
svitle vpraša milijone, tožnost silna se me loti,
kje da družu mu mudi se. tam se spomnim ljube deve,

Dolgo mi obraz odteza,
dolgo mi ne proži roke,
temu kriva dolga steza
je in pa gore visoke.

Z. S.

Zločinec.

(Zvonimir Masle.)

I.

Kaj de li to, zločinec če pogine!
Sodnik poznaš njegovo li gorje?
v puščobi in temi srce mu mre;
kaj de li to, zločinec če pogine!
Glej ti si prost in on nedolžen je;
ker srečen si, se uči bolečine!
Kaj de li to, zločinec če pogine!
Sodnik poznaš njegovo li gorje!"

Kot druge ga je majka pestovala,
enako ga ljubila — kriva ni!
Nedolžne mu smehljale se oči,
kot druge ga je majka pestovala.
Neuk zašel iz prave je poti,
in kriva je oblast, ker šol ni dala!
Kot druge, ga je majka pestovala,
enako ga ljubila — kriva ni!

II.

Kedaj zasine mu prostosti dan.
jetnik obupno šteje dolga leta.
V najlepših letih ne bo vžival sveta,
kedaj zasine mu prostosti dan!
Zapustil zunaj je dekleta
in praznoval že ž njim zaročni dan,
Kedaj zasine mu prostosti dan,
jetnik obupno šteje dolga leta.

In mar vzgojen bo v grozi teh zidov,
še bolj okamenel med svet izide?
Vzgojiti ga, komu na um to pride,
in mar vzgojen bo v grozi teh zidov?
In često mu duhá še strah obide,
če zvesto bo dekle do konca dnov?
In mar vzgojen bo grozi teh zidov,
še bolj okamenel med svet izide?!

III.

V očeh mu tožna solza zarosi,
po izgubljenih letih se mu stoži.
Od straha mu srce čim bolj se oži.
V očeh mu tožna solza zarosi.
Zdaj prost je — a spomin v ljudeh živi,
pa stěžka le v svoj rodni kraj hiti.
V očeh mu tožna solza zarosi,
po izgubljenih letih se mu stoži.

Saj čas najtrdneje drevo podre,
in sčasom i ljubezni sila pade,
če jo vihar od vseh strani napade!
Saj čas najtrdneje drevo podre!
Posmeh ljudi na strte meri nade —
na tujem z drugim mu živi dekle.
Saj čas najtrdneje drevo podre,
in s časom i ljubezen silna pade!

IV.

Kot senca izgubljen okoli tava,
a senca nikdar prida bila ni!
Življenje cvetno zanj več ne cveti,
kot senca izgubljen okoli tava.
Uničil ni ga zloben smeh ljudi,
pač pa brezšolje in postava!
Kot senca izgubljen okoli tava,
a senca nikdar prida bila ni!

Tako ubija človek se počasi,
tako med ljudstvo se množi gorjé:
brez vzgoje človek raste in umre!
Tako ubija človek se počasi.
Graditi šole dolžna vlada je,
da s šolami vzcvetejo blagi časi!
Tako ubija človek se počasi,
tako med ljudstvom se množi gorje!

Usmiljen človek.

Pismo oša (hišniku): „Prosim pripravite vendar gospoda pesnika Lačnika, da imam zanj nakaznico za dvajset kron, sicer ga zadene kap.“

Poravnano.

„Gospodična, ali je res, da vam je vrgel moj kompanjon tintnik v glavo?“

„Res! Toda to nič ne dé, saj mi je vrgel takoj nato tudi kar pol risa pivnika v glavo!“

XV.

Jest sm res mislu, de na u pr nas več muh, al pa saj, de na uja več tku sitne in nadležne, kokr sa ble du zdej, ke sma s tku fajn puslance zvulil in na Duni puslal. Tud uručina, sm mislu, nas na u več tku kuhala in de u konc ush nadlog in prteženg. Zdej pa vidm, de je use glih ena figa, nej že gre na Duni Peter al pa Pavel. Uručina prpeka, kokr je preh, de nam jeziki vn muleja, muhe in druh mrčesi sa pa glih tku še zmeri sitn in nadležn, pa še ne sam mrčesi, ampak še nahter ldje sa tak, de se jh na moreš utrest, če b prou iz usm šterm ukul sebe mahu, kokr sa bli preh ud nekdi.

Jest sm zavle teh in takh nadlog že puslou interpelacija našmo puslance na Duni in ga iz tem prou pušten pudrezu, de nej nas na kašna viža reš teh naprjetnast. Pa naš puslanc m je udguvuru, de u že ta soje sturu, kar se u dal, tku, de sma žiher brez skrbi, de u pu zim že bulš, de nas na u več uručina kuhala če na uma kuril, in de u tud muh in drugh mrčesu tekat konc. Ta sitneh in nadležneh ldi pa na ve, če nas u mogu rešt, zatu, k jh je preveč. Mogoče pa je clu, de u pršlu h nam še več nadležnh ldi, kokr jh je blu du zdej, med tem zna pridet še clu sam derehtar Proft. Tku me je putulažu naš puslanc.

Če b mel Sluvenci ud Profta kašn profit, b že nč na reku. K pa vem, de uja mel ud Profta profit sam Nemci, nemškutari in pa ene dva Sluvenca, pa nism prou veseu te nuvice in mislm, de ja tud druh Sluvenci nisa pusebn vesel. No, pa uma že še vidl. De pu zim na u uručine in muh, tu je gvišn; de u pa Proft pršou u Iblana, pa ni še prbit.

Rešen.

V Florijanski ulici se je zgrudil nek gospod nezavesten na tla. Mimo je prišel zdravnik. Ta ga je dal prnesti v vežo ter ga je skušal zopet k zavesti obuditi. Vsi poizkusi bili so brezuspešni. Nato pa je dal zdravnik gospodu malo vina. Brž je ta odprl oči ter zavpil: „To vino je gotovo po osemdeset.“

Opravičeno voščilo.

Profesor: „Torej, moje gospice, zadnjič smo se učili o starih Grkih. Danes se hočemo učiti o starih Rimljanih!“

Gospice: „Gospod profesor, mladi Rimljani bi nas veliko bolj zanimali?“

Otroška učenost.

Franc: „Mama, ali je res, da so ljudje iz prahu?“

Mati: „Gotovo, otrok moj!“

Franc: „Potem so zamorci iz oglja.“

Vedno jednak.

Zdravnik: „Gospod komercialski svetnik, vam bom zapisal za zdravilo dwoodstotno karbolovo kislino.“

Komercialski svetnik: „Veste kaj, doktorček, desetprocentna bi mi bila ljubša!“

Vedno isti.

Soproga sodnika: „Kaj pa stane tale površnik?“

Prodajalka: „50 K.“

Sodnik: „Ali pa pet dni zapora, ako se ne more plačati.“

Razumljivo.

Gospica: „Ali dolgo traja če žensko slikate?“

Slikar: „Če je gospica lepa traja zelo dolgo.“

Pojasnilo.

Tujec: „Očka, koliko pa je še od tod do Črne vasi?“

Kmet: „I včasih sem pokadil ravno dve pipi tobaka, pa sem bil tam; odkar so začeli računati po kilometrih, pa nič ne vem!“

Ona misli na vse.

Soprog: „Toda ljuba ženka, zakaj ti neki bo tako draga nočna srajca, saj te nihče ne vidi.“

Soproga: „Kaj, nihče ne vidi, kaj bi pa bilo, ako bi pričelo naenkrat ponoči goreti?“

Brez vode.

V zverinjaku vpraša nekdo svojega soseda: „Ali je res, da živi kamela celih štirinajst dni brez vode?“

„Kaj, samo štirinajst dni, jaz že nisem pokusil vode pet let, pa še vedno živim!“

IZ KOLESARJEVEGA ZAPISNIKA.

(Spisal Silvester Košutnik).

I.

Kot bodoči kolesar storil sem danes prvi in naj-nujnejši korak. Kupil sem si namreč, — ne kolesa katerega še nimam — ampak debelo knjižico, v katero si bom zapisaval razne duševne in — telesne vtise, dogodbe iz krokarskega življenja, ki jih bom ali doživel sam, ali jih bom videl doživeti, razna več ali manj vredna razmotrivanja in opisaval bom v tej knjižici vse temne in svetle strani kolesarskega športa. Kupil sem si knjižico, da se začnem duševno pripravljati za novi poklic, kupil pa sem si jo še pred kolesom tudi zato, ker stane samo 120 vinarjev; toraj iz materijelnih ozirov sem si jo nabavil, kajti količkaj pošteno kolo starejšega letnika se tudi za 120 kron ne dobi lahko.

Nadalje bom v svoji knjižici zastopal svoje nazore, a o raznih prilikah se hočem poskušati tudi v rabi stvarnih dokazov. Na podlagi svojih stvarnih dokazov bom zagovarjal to in ono, nasprotno pa tudi grajal eno in drugo. Nikdar pa ne bom dokazal, čemu bom kolikor mogoče molčal o lastnih neprijetnih dogodkih, tembolj pa poročal o smešnih prizorih, katere so povzročali drugi kolesarji. Da bi bil raditega strankarski, se mi ne sme očitati; kajti meni so se dovolj smejali že drugi, kadar sem se kolobital po občestnih jarkih, cestnih lužah iz neokretno nastavljenih kamnatih kupih, ne da bi se mi zdaj še smejali cenjeni čitatelji.

Da se godi navadnim kolesarjem premnogokrat krivica, ker se v raznih nenavadnih položajih ne cenijo s pravega stališča, je gotovo. Evo vam dokaz! Tukaj v svojem zapisniku hočem svetu dokazati, kako se mora marsikateri kolesar v gotovih položajih ceniti s celo drugačnega stališča, kakor se v ravno istih položajih cenijo drugi ljudje. Evo vam primer!

Kdo še ni videl ob večjih cestah, kako sta se kotala v blatnem občestnem jarku — četudi v večji daljavi drug ob drugega — nakrat dva človeka? Za njuno početje se ne sme jemati eno in isto merilo. Prvi je bil morda ponesrečen kolesar — čeprav ni bilo na prvi hip videti kolesa, ker je ležalo na nasprotni strani ceste — drugi pa zelo navaden pijanec, ki se je po raznih krčmah, katerih še nikdar ni manjkalo v preobilnem številu, krepčal z zlato kapljo tako dolgo, da je postal vsled samega krepčanja tako slab, da ga je krepilo vrglo kakor mrjasca v jarek. Prvi se mi zdi junak, ki se pogumno žrtvuje za svoj poklic in nosi potem častne obliže in obveze, kakor zakrpana suknja; drugi pa je — čeprav se tudi doma obveže in pokrpa — gnjusna propalica, ki ne zasluži niti trohice spoštovanja. Ali nimam prav?

V duhu vidim, kako mi prikimavate z glavami, češ, ta pa zna meriti svet s treznimi očmi — zna ga meriti morda tako dobro, kakor otepati lesnike.

In to vaše cenjeno pritrjevanje me vzpodbuja, da navedem takoj drug primer.

Kako lepo je gledati žareče žito, kadar ga veter goni kakor v valovju po njivi semintja. Radostno bije kmetiču srce in ne samo vsled blestečih solčnih žarkov, ampak tudi vsled veselja se mu prikaže solza v očeh. Nehote jame požirati, nehote jame gibati čeljusti, kakor bi že imel v ustih kosce tistega kruha, katerega si bode pripravil iz svojega žita. Da bi mu poredni vrabci ne požrli niti zrnca, postavil je v žito tako grdo strašilo, da bi se ga po noči vstrašil tudi precej pogumen človek. Komaj pa ti odnese pete proti domu, že se začnejo kazati čudni prizori po žitu.

Od prve strani pridrvi v žito četa otrok, kakor bi jo gnal Turek; od druge strani se približa jata mestne gospode, ki začne pobirati plavice in jih zatikati za klobuke in v gumbnice; od tretje strani jo zabrede morda kaka krava na njivo in da je število pokončevalcev žita tem večje, pridrvi od četrte strani naravnost s ceste zbesneli kolesar s svojim kolovratom nad kmečki blagor, kjer se vrti, suče in kolobita s svojo železno zverino — predno se srečno zvrne — s tako silo po žitu, kakor bi hotel vsega omlatiti že takoj na njivi.

Človek, kateri nima čevljarskih žrebeljcev mesto možgan v glavi, pograbil bi v sveti jezi bič in zapodil otroke, gospodo, kravo in kolesarja z njive in jih pošteno nabičal; največ bi jih brščas lahko nadejal kolesarju, ker bi njega najlažje dobil. In vendar bi se ravno temu prigodila največja krivica. Siromak si je morda potrl kolo, pobil nos, opraskal obraz, raztrgal suknjo, precepil hlače, pomandral čepico, izgubil zlat ščipalnik z najfinejšimi stekli, pretrgal zlato verižico, zasejal pest srebrnih novcev in si odbil noht na levem palcu ter bil naposled najbolj pretepen. Ali pa je on nalašč delal škodo? Ne — on je bil jedini, ki se je po nerodnosti in vsled nevajenosti s smrtnim pogumom, pognal s ceste in šele potem zapazil, kje je, ko je ležal na tleh.

Ti človek pa, ako ti je mila usoda dala videti tak prizor in hočeš biti pravičen, najprej presodi in potem sodi. Nabij dobre volje otroke, gospodo in kravo, kolesarju pa ne stori nič, če te pa že res roka srbi, razdeli udarce, ki si jih namenil kolesarju, ostalim trem, kolesarja pa spravi na noge, ne smeji se mu v obraz, osnaži ga, skleni mu zlato verižico ali jo pa poveži z nitjo, poravnaj mu čepico, ako si je vrgel nogo iz sklepa, nategni mu jo, pomagaj mu poiskati denar in naposled mu izrazi svoje sožalje. Govoriš mu tudi lahko kaj o smoli in nesreči, o slabi cesti in drugem, potem pa mu želi: „Srečen pot!“ in mu obrni hrbet; kajti pomisli, da bode revež brščas moral iti peš in mu je pot še dolga.

(Dalje prih.)

Izdan.

„Gospod, gospod, zdi se mi, da imate razmerje z vašo služkinjo.“

„Iz česa sklemate to?“

„Imate tako slabo osnažene čevlje.“

Samo
6
dni!

Havre - New York

vozijo zanesljivo najhitrejši brzoparniki

Francoske prekomorske družbe

Edina najkrajša črta čez Bazel, Pariz, Havre v Ameriko.

Veljavne vozne liste in brezplačna pojasnila daje za vse slovenske pokrajine edino

E. ŠMARDÄ oblastveno potrjena pot. pisarna

Ljubljana, Dunajska cesta 18

v novi hiši „Kmetске posojilnice“, nasproti gostilne pri „Figovcu“

Največja zaloga nanovo došlih spomladanskih in poletnih **oblačil**

za gospode, dame, dečke in deklice najelegantnejšega in najnovejšega kroja.

Ustanovljeno 1842.

BRATA EBERL, LJUBLJANA

slikarja napisov in lakirarja. tovarna oljnatih barv, laka in firmeža z električno gonilno silo.
Dekoracijska, stavbena in pohištvna pleskarja. Telefon 154.
Delavnica: Igriške ulice št. 8. Trgovina in pisarna: Miklošičeve (Frančiškanske) ulice 6. Telefon 154.

KLIŠEJI ZA CENIKE, KNJIGE ITD. V CINK, BAKER ALI MEDENINO ZA ENO- ALI TRIBARVNI TISK PO RIŠBAH ALI FOTOGRAFIJAH NAROČAJO SE NAJCENEJE IN V NAJBOLJŠI IZVRŠITVI PRI SREČKO MAGOLIČU, LJUBLJANA, DUNAJSKA CESTA 9.

Cene izredno nizke!

Angleško skladišče oblek

O. Bernatović

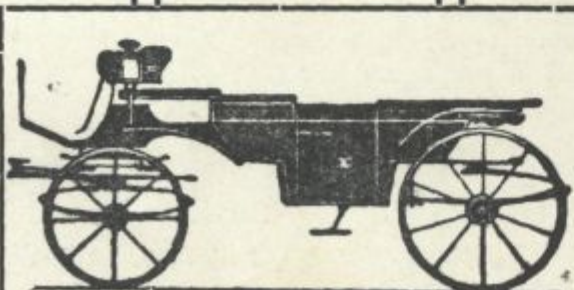
Ljubljana, Mestni trg št. 5.

Razglednice, pisalno in risalno orodje, glasbene potrebščine, šolske knjige in molitvenike, vse vrste papirja, najmoderneje vizitnice, šolske in občinske tiskovine, ter vsa v tiskarsko in knjigoveško stroko spadajoča dela, priporoča najceneje **DRAGOTIN HRIBAR V LJUBLJANI.**

Izšel je

Hribarjev najnovejši „Splošni naslovnik“ uradov, društev, tvrdk in zasebnikov deželnega stolnega mesta Ljubljane ter vojvodine Kranjske.

Cena K 10.—

Imam večjo zalogo vozov vseh vrst. Vozove izdelujem po najnovejši dunajski in pariški modi; tudi stare vozove jemljem v račun po visoki ceni.

FRANC WISJAN

izdelovatelj vozov

Ljubljana, Rimska cesta št. 11.